

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii Generale a Vânătorilor

OCTOMBRIE ȘI
NOEMBRIE
1922

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

ANUL IV
No. 28-29

PREȘEDINTE: N. Cosăcescu, inginer și profesor.

SECRETAR GENERAL: M. D. Scaba.

MEMBRI-CONSILIERI: N. P. Arabolu, Gh. Anghelescu, Colonel Toma Constantinescu, G. Combojorga, Circa Cesar, I. C. Danielescu, C. V. Deciu, Dumitrescu Romulus, Gh. Fântăneanu; N. Pârjolescu, Căpitan C. Marinoiu, G. Maxențianu, inginer; V. Maxențianu, avocat; Maior P. Namian, Oprescu Florian; inginer, I. Popescu, Rădulescu M., E. Savopol, Al. Spireanu, Aurel Velicu, Gr. Zane, avocat
CENSORI: M. Flechtenmacher, avocat, G. I. Lungu, Lt. I. Diaconescu, V. Vasilescu-Borcea și I. Brădeanu.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate societățile de vânătoare se pot grupa în jurul ei.

TAXA DE INSCRIERE este numai 40 lei
(N'are cotizațiuni lunare sau anuale).

MEMBRII ADERENȚI: cei ce donează până la 100 lei.
MEMBRII ACTIVI: cei ce donează cel puțin 100 lei.
MEMBRII ONORIFICI: cei ce donează 1000 lei.

Sediul: STR. 13 SEPTEMBRIE No. 85
— BUCUREȘTI —

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii
Generale a Vânătorilor).

Publică: articole cu subiecte pur vânătorești; numele membrilor Uniunii; numele donatorilor; lista contraveniențelor la legea de vânătoare; dări de seamă a societăților de vânătoare, etc.

Abonament **50 lei** anual.

Primește anunțuri comerciale 4.000 lei pagina anual.

Sediul: STR. 13 SEPTEMBRIE No. 85
— BUCUREȘTI —

ATELIER DE ARMURARIE

ĂCALIN CURCĂ

(fost 15 ani în atelierul E. BUCHMANN)

Aduc la cunoștința Onor Clientelei mele, precum și tuturor persoanelor-vânători, că în vederea timpului, am deschis un atelier special de armurărie în

Strada TURCULUI No. 3

și mă pot angaja, a executa orice lucrări și reparațiuni privitoare la *arme de vânătoare, de tir, cu glonț și de precizie, revolvere, pistoale, etc. etc.*, cu prețuri avantajoase.

Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 20 la suta.

OCTOMBRIE ȘI NOIEMBRIE 1922
Anul IV

No. 28-29

Director:

M. D. SCRABA
Secretarul General al Uniunii

Redacțori:

Căpitan C. MAINOIU
din artilerie.

V. MAXENȚIANU
Avocat

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii Generale a Vânătorilor

Dirrecția și Administrația: Str. 13 Septembrie, 85. București

U. G. a V.

PARTEA OFICIALĂ

Spulberarea unei calomnii

Domnul Dinu R. Goleșcu, fostul prezident al Uniunii Generale a Vânătorilor, făcând cauză comună cu desidența Uniunii, a făcut o plângere la Parchetul de Ilfov, în contra d-lui M. Scraba, secretarul general al Uniunii, aducându-i învinuiri:

a) «Că abuzând de autoritatea morală a d-lui Goleșcu, în scop de a induce în eroare pe membrii Uniunii și publicul vânătoresc, rămas străin de mașinațiile d-lui Scraba; pentru a i se trimite d-sale cotizațiile și abonamentele revistei».

b) „Că abuzând de situația sa de funcționar superior în Administrația Poștelor a dat ordin agentului plătitor să-i achite d-sale mandatele ce veneau pentru Revista Vânătorilor și că și-a însușit arhiva, registrele, banii etc. etc., și cere Parchetului, pe lângă urmările penale, să impună d-lui Scraba ca fără întârziere să depună în mâinile sale scriptele, registrele, corespondența etc.; adică întreaga arhivă a Societății și Revistei.

In acelaș timp în Revista d-lor s'a publicat un lung raport al d-lor Dinu Goleșcu și N. Racotă în care se aduceau d-lui Scraba o sumă de învinuiri grave și aprecieri foarte jignitoare. Lăsăm la o parte atâtea epitete și calomnii pe cari unii bravi anonimi le-au strecurat în Revista domniilor lor.

La toate acestea Revista noastră a urmat o linie de conduită foarte moderată. Și în afară de răspunsurile documentate ale d-lui Scraba, noi am așteptat rezultatul cercetărilor parchetului, fiindcă la nimic nu poate servi o ceartă prin Revistă. Acum avem rezultatul cercetărilor Parchetului: „în lipsă de elemente penale, afacerea se clasează la dosar. Ceiace era de prevăzut.

Va să zică d. Scraba a fost purtat pe la Parchet cu actele, registrele și întreaga arhivă a Societății; iar în Revista desidenței Uniunii s'a aruncat în fiecare număr fel de fel de calomnii d-sale și Uniunii; și acum se vede că tot ce s'a spus sunt pure calomnii.

Am pentru dd. Goleșcu și Racotă cea mai înaltă stimă; cunosc onorabilitatea și lealitatea d-lor, și aștept ca pe aceiași cale a publicității, în Revistă, să recunoască că învinuirile grave pe cari le-au adus d-lui Scraba sunt nefondate. Stăm cu toții în fața lumii vânătoarești, cari au asistat la toate acestea. Ei să ne judece și să califice faptele fiecăruia; lor ne adresăm.

Rămâne acum chestia civilă: a proprietății Revistei și al titlului Societății. Care este adevărata Uniune a Vânătorilor? Cea prezidată de d. Goleșcu? Or aceasta a noastră, pe care am onoarea a o prezida eu?

Ei bine, aceasta se va hotărî tot de justiție la care ne vom adresa. În justiție se vor

prezenta toate actele și registrele societății, deja cercetate la Parchet. Până atunci n'avem nici să calomniem, nici să învinuim.

Și dacă n'ar fi două considerații puternice, eu aș sfătui pe amicii mei, să lase celorlalți numele; și societatea noastră să ia un alt nume. Lupta aceasta de concurență vulgară nu corespunde scopului nobil și frumos al unei asemenea societăți, Se poate face binele sub orice nume; totul depinde de munca și devotamentul membrilor săi.

Sunt însă două considerații puternice, cari trebuiesc ținute în seamă:

Prima este aceea a învinuirilor cari se resfrâng și asupra societății noastre: că fără drept poartă numele de Uniunea Generală a Vânătorilor. De aceea vrem să se stabilească definitiv, dacă un număr de membri nemulțumiți de hotărârile Adunării Generale, pot continua, cu același drept, lucrările, în afară de societate și sub același nume. Și al doilea este legat de numele societății Uniunii un drept, recunoscut prin lege: de a delega 4 membri în Consiliul permanent al vânatului după lângă Ministerul de Domenii. De aceea vom stărui să se limpezească această chestie a Uniunii;

S'a șoptit că am fi o organizație contra voinței M. S. Regelui, Inaltul Protector al desidenței Uniunii.

Aceasta este o învinuire neserioasă. Noi toți purtăm M. S. Regelui cel mai mare respect și devotament. Ca vânători unii dintre noi au organizat vânători pentru M. S. pe când era Principe de Coroană, noi nu putem privi decât cu simpatie protecția pe care M. S. o acordă societăților de vânătoare, ori cari ar fi ele.

Intre noi rămâne să vedăm neînțelegerea noastră.

N. Cosăcescu

Vânatul și vânătorul

În fiecare zi gasesc cât înseamnă, să abuzezi de aceste două vorbe de mai sus: „vânatul și vânătorul“.

În România, unii zic că vânatul este un dar de la Dumnezeu, iar alții zic că oricare, oricum și ori unde pot vâna.

Eu zic: vânatul e o bogăție și o folosință a unei țări, sub multe forme, cum s'a și probat în alte țări, ca: Franța, Anglia, Germania, și altele; bine înțeles când vânatul este bine organizat, bine conservat și bine păzit, prin legile stricte și respectate, legi bine chibzuite.

Vânatul este unul din cele mai bune exerciții din câte există pentru cei ce sufăr de obesitate, de asemeni și pentru debili.

Intotdeauna bunul vânător, face pe bunul soldat! Îți dă curajul, nervii și disciplina și mai ales buna sănătate. Mai mult încă produce un supliment de hrană al unei țări, cum de exemplu în Anglia, vânatul a ajuns în stare să se găsească pe masa oricui, oricât de modest i-ar fi venitul.

În timpul sărbătorilor Crăciunului, în capitala noastră, deși altă dată se găseau fasani sau alt vânat, acum nu mai găsești măcar un picior de iepure.

Un negustor mi-a povestit relativ, că în această epocă Bucureștiul ar consuma cu sutele de mii de vânat. De ce nu avem dar?

Pădurile, câmpiile și apele noastre sunt prea superioare încă celor ale Franței sau Angliei, sau a altor țări de vânat.

Trebuie imediat să se adacă specialiști practici, să se instaleze câteva ferme de vânat în domeniile statului în ajutorul acestuia din urmă și problema e rezolvată.

Și dacă totul e bine organizat în câțiva ani putem întrece recordul celorlalte țări de vânat,

Să se aibe în grijă: distrugerea animalelor vătămătoare, suprimarea braconajului, repopularea vânatului prin fermele statului, îngrijirile în iernile friguroase, interzicerea vânătoarei în timpul zăpezii cum este în Franța și premii guarzilor și jandarmilor, care vor prinde braconierii — rezultatul va fi sigur.

Vânătorul singur trebuie să fie un conservator al vânatului și să se gândească totdeauna la viitor, În timpul proibit să supravegheze vânatul, să ia braconierul și să-l denunțe poliției,

Nici odată să nu vâneze prea mult pe un teren și niciodată să nu tragă mai mult de tirul puștei, așa ca bielele animale să nu fie rănite și să se ducă să piară aiurea în mizerie sau să se îmbolnăvească din cauza unei răni ușoare, înhățate astfel lesne de fiarele selbatiche. Zilnic aud pe unul și pe altul zicând: Am omorît un epure la 100 metri sau mai mult chiar, când jumătatea acestei distanțe este maximul de tras asupra unui epure. Calibrul cel mai mic omoară mai departe și net, sau dă greș, fără a răni. Așa dar, se recomandă calibrul mic la vânat.

Sute de mii de bucăți de vânat nu ar mai fi trimise mizeriei și pierdute din cauza vânătorilor care întrebuințează calibrul mare și trag prost, în plus o mare economie de muniție.

Gogu Alexandrescu

CALENDARUL VÂNĂTORULUI

(OCTOMBRIE-NOEMBRIE)

Se pot vâna :

— Tot felul de vânat, afară de ciute (cerb aicel), căprioarele (capre) și păsările cântătoare.

— Suntem în plin sezon.

— Societățile de vânatoare precum și vânătorii sunt rugați a organiza bătăi speciale pentru distrugerea animalelor stricătoare și a păsărilor răpitoare.

— Supravegheați vânătorile cu ogarii, plasa, sania și dați pe mâna autorităților pe organizatorii acestor soiuri de vânători.

R. V.

Paradoxul iepurelui

Cel animal est triste et la crainte le ronge.

(La Fontaine).

Cu Cunisset-Carnot în cărcă, ca să am greutate mai mare, pornesc să rup o lance în cinstea bârfitului Urechilă.

Și din capul locului, hotărât, declarăm :

„Iepurele este un animal întrepid“.

Așa dar: un neadevăr că iepurile e fricos—și cel mai fricos dintre toate dobitoacele; legendă că e laș — de-i sfârșe picioarele la sgomotul cel mai mic; calomnie comparațiile injurioase cari îl arată, stăpânit de spaimă, alergând doar cu capul între urechi.

Erori toate transmise de poeți, din cele mai vechi răstimpuri și luate drept bune până în ziua de azi. Dar un vânător, care are pe lângă pușcă și ochi cu care să vadă, nu poate fi de această universală părere.

Să stăm strimb și să judecăm drept.

Mă rog, ce-ai face d-ta, om în toată firea, dacă te-ai întâlni, așa tam-nesam, nas în bot cu un tigru flămând amator să te mănânce? Fiind în toată firea cauți s'o ștergi cât mai repede și cu cât mai multe șanse de succes, ca să nu fii transformat în dejun. Admit chiar că ești armat cu un baston sau chiar cu un briceag: tot o ștergi. Inseamnă asta că ești un laș? Ferească Dumnezeu! Inseamnă că ești om în toată firea.

Ia acum pe bietul iepure: complet dezarmat, căci dinții și ghiarele — bastonul și briceagul — nu intră la socoteală împotriva nenumăraților săi dușmani, cum să se apere decât prin fugă? Pentru asta să-l ponegrim de fricos și de laș? Dar cum s'ar putea apăra săracul, de un om, de un lup, de un câine, de o vulpe sau chiar de o simplă nevăstuică? Să dea piept cu ei ar fi o nebunie! Ba nu zău, domnule vânător, te vezi șarjat impetuos de un iepure!?

Orice luptă de front, orice întârziere chiar, i-ar fi fatală. Fuga îi este deci, singura scăpare. Nu-i oare recunoscut în arta militară că o retragere cu dibăcie

făcută, este cea mai grea și foarte glorioasă dintre operațiuni, și că trebuie un curaj neclintit ca s'o duci la bun sfârșit?

Văzurăm ce-i rămâne de făcut celui mai deștept dintre dobitoace pus față în față cu un tigru. Disproporția este însă mai mică între un om și un tigru de cât între un iepure și un câine, și de douăzeci de ori mai mică decât între un iepure și o ceată de copoi după el.

Lașitate e să fugi cât timp a rămas o singură nădejde de scăpare prin luptă, chiar cu prețul vieții; lașitate e să te retragi ca să scapi o existență a cărui jertfă ar fi întârziat poate înaintarea vrăjmașului. Dar să nu primești lupta atunci când n'ai nici un sort de izbândă, și când rezultatul fără îndoială funest, nu prezintă nici un folos pentru nimeni, e prudență, discernământ, pricepere — și cu atât mai mult când ești surprins și fără arme.

E cazul iepurelui.

Pentru el nu sunt decât două deslegări: fuga sau frigarea. E drept că în fața vânătorului mai este și o a treia ipoteză: poate să nu fie nimerit. Dar parcă tot mai bine e să nu încerce marea cu degetul. Cutare brânzoi a scăpat la rând opt iepuri, dar a împușcat pe al noulea. În cine să te mai încrezi!

Așa dar, atacat de om și de teribili săi aliați câinii, iepurile fuge. Dar cum fuge? Așa în dorul lelii, doar cu capul între urechi, fuga rușinoasă drept înaintea lui, fără altă grijă decât să-și dea maximul de viteză, ca/și când și-ar fi pierdut mințile? Nici gând. De la primii pași, fără să se lase intimidat, fără să-și piardă minunatul său sânge rece în fața primejdiei, își rânduște fuga, pune în execuție o serie întregă de iscusite șiretenii, mai bine zis de adevărate combinații strategice multumită cărora scapă adesea, se întoarce, își încrucișează urma, face minciuni, și nu-și oprește măestrilele încurcături ale urmei, decât, când strâns prea de aproape este silit să tullească drept înainte. Atunci, ia distanță, își lărgeste cercul de acțiune, iese la câmp de nevoie, unde își reînnoiește savanta tactică. Trece și retrece prin aceleași locuri, se furișează prin măciniș care întârzie și ștânjenește pe dușman, o ia pe prundiș ca să lase mai puțin miros și câteodată, după ce și-a încurcat în voie încalcitura urmei, când crede că a făcut destul ca să uluiască istețimea copoilor, se îndreaptă liniștit, grav, în plin și pe șleau, spre câini. Știe că gonesc cu nasul la pământ, chetnind ca orbii și că nu-l vor vedea. Acest curaj își găsește adesea răsplata. Prin această manevră făcută cu sânge rece a amestecat atât de bine mirosul său cu acela pe care urmează câinii, în cât aceștia rar când mai deosebesc unul de altul.

E oare purtarea unui laș?

Și acești doi epuroi cari se bat ca orbeții de sare părul cât colo și cari nu se înspăimântă de huruitul năprasnic al trenului trecut la zece pași de ei? — de sigur subiectul gâlcevii va fi fost destul de serios — vreo iepuroaică așteptând învingătorul nu departe — dar unde e legendara timiditate? Și iepurile care nu mișcă când treci la un pas de el și care după ce te-ai

depărtat o șterge ușurel, fără grabă și probabil puțin ironic ?

Unde e legendara frică ?

Eu știu pe X... — în grindul Paraschivei — care, când a făcut lupoaica căzută, *clanț* odată din dinți, a... *făcut* și el... și nu s'a mai oprit de-a sănătoasa, cu tot *lestul*, decât în marginea cealaltă — alb ca varul. Și doar avea pușcă în mână, și lupoaica nu făcea decât *clanț* din dinți, trântită la pământ...

Ia încearcă și d-ta de fă *clanț* dindinți prin mărăcini să vedem fuge iepurile ?

Nu, hotărât : „iepurile e un animal intrepid“.

Căpitan C. Rosetti-Bălănescu

Din lac în puț

Scrieam în No. 26 al Revistei că autorul legii de vânatoare crede că a tranșat chestiunea — fără grijă de eșec, — punând permisul 100 lei; copoiul cu ogarul (care se potrivesc ca scripca cu iepurele) 200 lei, prepelicarul 50 lei, pușca nu știu cât etc. etc. și mai ales etc.

Și pentru asta — dragă doamne — era nevoie să fie *ober doctori și financiari cumpliți*. La noi înmulțirea se învață în clasele primare, dâșii n'au făcut decât să înmulțească vechile taxe, atâta tot.

Dacă soluția ar fi chiar atât de simplă, n'aveau de cât să lase vechia lege, modificând articolul respectiv.

Au uitat un lucru: dacă anul trecut s'au vândut circa 800.000 permise a 15 lei, anual acesta și mai ales în anii următori, nu se vor vinde poate nici 10.000 a 100 lei. Suma e aceeași, dar braconierii au crescut în număr de 60% și forțați de lege. Factorul principal e blagoslovitul de Dumnezeu «n'am» și de unde nu e, nici Tatăl ceresc nu cere.

Dacă statul ar încasa în adevăr după ceva, ar fi după urma «vânatului» nu a permiselor. Ori dacă cartela pentru vânat e «permisul» atunci o regulă elementară, aș numi-o «bun simț» (nu fac aluzie la nici un Medic) ar spune că această *cartelă-permis* trebuie să fie ieftină ca să se poată vinde mult.

De ce nu poartă toată lumea ciorapi de mătase ? Pentru că sunt scumpi. Ori s'a voit a se trece și vânatoarea între articolele de lux ?

S'ar fi vândut 800.000 de permise a 20—40 lei și s'ar fi câștigat mult mai mult ; am fi avut și avantajul de a pune în lege braconierii, care ar fi preferat să fie liniștiți cu o sumă minimă.

Și poate—cine știe—am fi fost și mai de acord cu spiritul democratic din țara noastră, spirit afirmat de sus în jos și cu ocazia împroprietăririi din urmă. Vrea să zică pământ au nevoie să ia, dar vânatul ce crește pe el, nu se poate împușca pentru că e lux.

Statul—dacă a fost atât de cumplit cuprins de dragostea asta subită—ar fi câștigat și mai mult încă taxând drept *lux* (da lux) parcurile de vânatoare

stăpânite de particulari, ori de societăți neconstituite legal, ori mai mici de 10 persoane.

Căci — să punem căciula jos și să socotim bătrânește — cine face lux, eu care plec cu o javră de câine și la 2—3 zile reușesc să împușc 3—4 iepuri — haide nouă să fie—ori cel ce trage cerbi în parcul din Bocșa cu Schonauerul—și acolo cu lunetă-telescop—micrometrată ?

Sau vorbind numai de mine singur—când am făcut sport—când eram șef de gară pe lângă Ciulnița și împușcam 2 iepuri pe săptămână—după zile întregi de alergătură, ori acum—astă iarnă când invitat la un umil «park» trăsei după scaun, cu coniacul lângă mine și picioarele în paie, 25 de iepuri într'o zi ?

Care e sport și care e carnagiu ?

Și se mai spune că vânatoarea e un «admirabil sport pentru fii țării» ochi, agerime etc. Care fii cei *cu parcuri ori marea mulțime, cu pușcă de duzină, cu ochi de șoimi și picior de căprioară* ?

Dar începui să mă oțeresc degeaba, noroc că autorii legii au prevăzut cazul și mi-au pus și un pasaj mai distractiv. Acesta e punctul al doilea.

Ci-că, *după părerea celor mai buni experți România este.....*, care experți și cine îi decretează ? Cei ce au scris-o, dactilografii, ori zețarii ? ?

Când vreau ghete, mă duc la cismari, și la vânatoare trebuiau vânători.

Așa cred eu cel puțin.

Și doar aveam și noi o Uniune ; și-a spus cuvântul ? ori își asumă legea și atunci o felicit și îi prezintă condoleanțe că a reușit să distrugă orice gând de vânatoare.

Nostimada e alta : A fost nevoie de experți anume importați, ca să constate că România e proprie vânătorului ; până acum băstinașii, habar n'aveau ! Ce descoperire !

Mă îndoiesc însă că autorii legii, să fi tras în viața lor un sitar la picior, ori un iepure dela copoi.

Cu bătaiașii, fraților, că e gălăgie mare și se împarte vânatul frățeste. Țăranii îl împușcă și noi îl păpăm, ori și mai bine ; turnăm o vânatoare oficială și chef nineaco, cu banii lui babaca.

Să-l vedem însă pe al 3-lea principiu : «...*Cele mai bune*» principii care în «alte» state au.....

Am priceput... zi-i mamă «gușato...» până nu zice ea. E clar.

Acum nu știu prin ce bizară împerechere de idei, mă poartă gândul la cultura orezului încercată în Dobrogea... dacă nu mă înșel. Și doar ce orez frumos se face în alte părți, — a făcut cineva pilaf de orez românesc ?

Dar hipopotamii și elefanții Africii ce bine le-are sta să-i avem și noi în Dâmbovița... ai trage cu expresul de 600 de pe podul Elefterie....

Eu acum nu zic că principiile acelea n'ar fi fost bune în alte țări — departe de mine așa gând — dar mă îndoiesc de trei lucruri :

- 1) Că vor da aceleași rezultate la noi ;
- 2) Că s'au luat principiile cele mai apropiate de felul nostru de viață și de spiritul nostru.

3) Că aceste principii au figurat cândva, sau ar putea trăi un moment în legislația franceză sau belgiană, — popoare ce prezintă multe afinități — nu numai etnice — cu poporul nostru.

Aș afirma ceva mai mult — că s'ar găsi principii cu mult mai sănătoase în unele țări, și în orice caz cu înzecit mai multe șanse de a prinde rădăcinii la noi, și a da rezultate frumoase, aproape, aproape ca în Franța.

N'aș vrea să vorbesc a pagubă — nici să mă privesc — dar vom putea constata că principiile și mai ales legea (căci n'are nici un principiu în ea, cele de mai sus au fost numai intenții) legea aceasta mult așteptată va face două lucruri: 1) va înmulți bracoierii; 2) va înpușina vânatul.

S'au adus experți ???

Aș dori să cunosc și eu experții, care au pus copoii la taxe egale cu ogarul și fără a face o deosebire de teren. Cum să-i cred vânători când dau atâtea lovituri societăților de vânătoare și vânătorilor și nu fac nimic pentru vânat?

În loc să incaseze acest sport o «care menține virtuțile neamului» cum scria însăși autorul legii în No. 11 al revistei noastre, îl ucide prin taxele necugetat de mari ce-i impune, și prin lipsa totală de solitudine pentru vânătorul cu mijloace modeste, așa cum sunt în marea majoritate vânătorii noștri. Ori, una zicem și alta facem?

Dacă cineva ar fi dorit să distrugă acest sport, să distrugă vânatul, n'ar fi reușit mai bine ca prin noua lege — jujeu; a distrugerii vânătoarei.

Greșelile fundamentale de concepție odată relevate, să trecem împreună în revizie legea capitol cu capitol; vom vedea câte sunt de multe cele de execuție. Vă asigur delă început că sunt destule și suficient de mari. Nu am pretențiunea că le voi putea sesiza pe toate; mă angajez să arăt o bună parte din ele, însă.

Primul capitol destinat «dreptului de vânătoare», se pune în falsă poziție chiar delă articolul 3, căci recunoaște ca minimum de teren arabil 100 de Ha, tocmai acum, când se vorbește și se încearcă a se înfăptui mica proprietate.

Vechea lege (Regulamentul ei) prevedea abia 50 Ha, și doar erea pe vremea marii proprietăți. După acest Art. 3, vă las să judecați, cine mai poate vâna acum pe terenul său? Doar proprietarii vechilor latifundii mai posedă azi peste 100 Ha de pământ într'un singur trup. Restul — țărani, orașenii, imposibil să descarce un foc pe pământul lor.

Dacă tot de aci mai decurge și un alt greu de buclucuri pe capul bieților vânători, și mici proprietari. Când voi intra pe teren de acesta parcelat, ne arendat cine are să mă oprească să trec? De unde să știu eu dacă e arendat sau nu? Table nu, arendare nu? Stăpânul locului nu va putea interveni nici el când are chiar 90 Ha, pentru că nu e stăpân pe acest vânat de cât delă 100 Ha în sus.

Articolul 4, 5 vin să infirme odată mai mult dreptul de proprietate. Unul «impune» constituirea terenurilor

comune și arendarea; celalt și închirierea „volens-nolens» dar și luarea cu chirie obligatorie. Dacă un teren mai mare înconjură de 3 părți pe altul mai mic, proprietarul mare e obligat să ia în arendă și terenul mai mic. iar proprietarul mic obligat să cedeze, căci... *peștele cel mare înghite pe cel mic*. Mai turcește nici că se putea. Se face partea leului mai abitir ca în legea nemțească.

În adevăr iată ce povestește un american în lucrarea sa**) la pagina 134 și pagina 135:

«Un exemplu al disciplinei germane se observă și în faptul că țaranul se înfruptă rar de tot din vânatul care circulă pe aceste terenuri de vânătoare. Nu există în Germania terenuri libere de vânat. Dreptul de vânătoare pe cea mai mică fâșie de teren aparține «cuiva».

Și mai departe... „vorbind cu acești bătaiași am avut ocazia să-mi dau seama de tribulațiile la care este supusă populația rurală, la tirania la care sunt supuși locuitorii regiunilor agricole, din partea marilor proprietari ca și din partea guvernului».

E destul de limpede? Acelaș sistem au voit se introducă și la noi.

Dar ca să lămuresc și mai bine ce conțin aceste rânduri, citate la întâmplare — voi recurge la o revistă cunoscută***), din care reproduc textual:

— „În țara noastră.... sindicalizarea „trebuie să tindă către organizarea terenurile comunale de vânat „nu în vederea unei arendări prin licitații publice „după calapodul sistemului german, ci numai în sensul „unei exploatare raționale.... etc. apoi:

„Sistemul german al licitației dreptului de vânătoare pe pământurile îmbucătățite, ar ajunge la noi, — „în cele mai multe cazuri — să exproprieze pe micul „vânător din dreptul de vânat pe terenul său propriu, în favoarea vânătorilor grași la pungă. Se „poate ca acest sistem să dea excelente rezultate în „țările în care majoritatea micilor proprietari nu vânează de loc, ci vând dreptul lor de vânat pe locurile lor — clasei bogate — și aceasta cu atât mai ușor „cu cât obțin din afacere un folos precuniar mai simțitor. Dar acest sistem — are cu totul prea puține „șanse să se aclimatizeze în $\frac{9}{10}$ din comunele... franceze... unde ar da naștere unei opoziții de clasă — „cu totul de nedorit».

De prisos să mai adaog eu, că e vorba de altă țară, — la noi prin art. 4 și 5 se merge mai departe de cât în Germania — se impune forțat și arendarea și luarea în arendă.

Dă-ți părinte pintenii — și bate bala cu călcăele ll. Articolul 6 dă în judecată pe cel ce vânează pe terenul altuia fără autorizație scrisă. Dar dacă un prieten îmi spune «da vânează bre, cât vrei» fără să-mi mai dea bilet. Mă lasă proprietarul în pace, dar mă înhață Domnul „Vigiliu“. Nu era mai clar în proiectul d-lui Sutz, când cerea ca reclamația să fie semnată și de proprietarul interesat?

**) Memoires de l'Ambassadeur Gérard „Face à face avec le kaiserisme».

***) Le chasseur français No. 386, Mai 1922. Pag. 259: — „La Syndicalisation de la chasse». — par Piaut-Beaurevoir

Capitolul II (cel de fond!) se ocupă cu arendările și reușește... să le încurce cu o naivitate îngerească... Articolele acestui capitol nu prea se înțeleg între ele—o veche ceartă de familie le face să se hărțuiască mereu, dânduți impresia că citește vre un proces verbal de desfacere de testament, când ceartă rudele pe moștenitori.

Articolul 9 se ceartă cu 11, căci de unde primul sună clar că arendările se fac numai prin licitație publicată în Monitorul Oficial, jurnale, revistă, etc., — sub pedeapsă de nulitate în caz de călcarea acestei proceduri, — articolul 11 spune că arendările se pot face de primari și prin bună învoială, ori ofertă. Dar— e un dar cu tinichia de coadă—contractul nu e valabil de cât după aprobarea sa de consiliul permanent. (A se nota consiliul permanent).

Articolul 12—cumnat de vară cu primele—supărat că poartă numărul apostolilor—complica pe cele două de mai sus—ca nu cumva să cadă la învoială și să-l lase pe drumuri.

Zice că dacă nu se prezintă nimeni la licitație, ori numai un singur amator, se adjudecă oferta avantajoasă — de data aceasta însă cu aprobarea șefului de ocol silvic. (A se nota șeful de ocol).

Ion Ceahiău

Despre Bure

La încărcarea cartușelor de vânătoare, se pune totdeauna pentru separarea pulberii de alice câte o bură groasă între două subțiri. — Această bură servește pe de-o parte a transmite alicelor forța gazelor desvoltate prin arderea pulberii, era pe de altă parte de a împedea ca aceste gaze să pătrundă în alice.

Bura trebuie să fie puțin *compresibilă*, pentru ca mișcarea ce o dă alicelor sub presiunea gazelor să nu fie prea mult bruscată la pornire, nu trebuie însă să se comprime de cât sub presiuni mari și când gazele produse prin arderea pulberii a ajuns la maximum de dezvoltare.

Bura trebuie să fie *plastică*, pentru a împiedica ca gazele, produse prin arderea pulberii să pătrundă în alice, atât în cartuș, cât și în tot parcursul ei în țevă. — Când bura nu împiedică, ci lasă să se strecoare parte din gaze în alice, atunci pulberea arde cu mai puțină vivacitate, viteza alicelor e mult mai mică, împrăștierea mai mare. loviturile mai ne-

regulate, iar parte din alice se sudează lipindu-se mai multe la un loc formându-se grupuri, grupuri.

Bura trebuie să fie în același timp destul de *grasă*, pentru a curăți rezidurile lăsate prin arderea pulberii din focurile precedente; — când bura nu curăță suficient țevile, de rezidurile rămase prin arderea pulberii, împrăștierea alicelor, crește în raport cu mărirea acestor reziduri.

Modul cum lucrează bura sau procesul, ce se petrece de îndată ce s'a tras, este descris în amănunțit de D-nul Căpitan Bură, în No. 11 din Mai 1921 al prezentei reviste.

Se găsesc în comerț diferite feluri de bure, care au însă proprietăți diferite:

Burele ordinare de feutru, uscate, se comprimă cu preamultă ușurință și în mod neregulat, nu sunt uniforme. pulberea arde cu puțină vivacitate, nu curăță aproape de loc rezidurile depuse pe țevă, sunt poroase și permit cu ușurință, pătrunderea gazelor în alice, de unde ele merg cu puțină iuțeală și multă împrăștiere.

Burele ordinare din pastă de hârtie, compresibile le lipsesc plasticitatea. — Acestea ca și cele de feutru uscate permit pătrunderea gazelor în alice și nu curăță țevă de angrasarea depusă prin arderea pulberii.

Burele ordinare din hârtie presată, incompresibile le lipsesc plasticitatea.

Burele de cauciuc, piele, plută etc, prezintă inconveniente celor de mai sus.

Burele de păslă, grase, puțin compresibile, curăță mai bine țevile și ar fi în bune condițiuni dacă ar fi îmbibate până la saturație în grăsime mărindu-li-se plasticitatea.

Burele grase speciale D. P., se prezintă sub formă de pastile solide, compacte și neporoase, cu suprafețele determinate și paralele, egale în greutate și practice la încărcare, grosimea lor de 8¹/₂ m.m. și cele două cartonașe de 1¹/₂ m.m. grosime ce le însoțesc permit a se face încărcarea cartușelor sub încărcăturile cele mai variate de pulberi și alice.

Sunt plastice și perfect obturatoare, mărindu-și diametrul prin comprimare, închid și nu lasă nici o scăpare de gaze de a pătrunde în alice, deunde totdeauna pulberea arzând cu vivacitate și în mod regulat se obțin lovituri mai identice, strânse și puternice.

CHASSE & PECHE

L'un des organes sportifs les plus répandus.

CHASSE, CHIENS, PECHE, HIPPOLOGIE, AVICULTURE, etc.

DIRECTION: 1, Avenue de la Toison d'Or. BRUXELLES (Belgique)

DEMANDEZ DES NOS SPECIMENS.

În armele uzate adică în acele care din cauza multor focuri trase, țevile și-au mărit diametrul primitiv, cu aceste bure, dat fiind plasticitatea lor, face obturația perfectă readucând tirul la aceeași viteză care a avut-o arma fiind nouă. — Din cauza marelui plasticități ce au aceste bure obturația făcându-se absolut perfect pulbera arzând în întregime și fără nici o pierdere de gaze, loviturile sunt totdeauna mai tari ca cele obținute cu burele obișnuite; *se recomandă, în special pentru pulberile vii și fără fum, a se micșora cantitatea de pulbere sub dozele normale.*

Sunt grase: înmuind și curățind rezidurile lăsate prin arderea pulberii; cu aceste bure ori câte focuri sar trage într-o zi, rezidul rămas pe țevi nu va fi mai mare decât acel rămas din ultima lovitură, avantaj cu atât mai însemnat cu cât pulbera este mai umedă și mai ancrasantă.

Sunt puțin compresibile, și nu mai sub presiuni mari, avantaj că pulberile arzând, în propriul lor volum mărește vivacitatea de ardere a pulberii și prin urmare viteza alicelor.

Burele grase D. P. s'ar putea numi cu drept cuvânt și bure unice, putându-se întrebuința atât la pulberile negre cât și la cele fără fum, atât în timp de vară, cât și în timp de iarnă.

Pentru a vedea pe deoparte, rolul ce joacă bura în combustiuinea pulberii și prin urmare la încărcarea cartușelor; iar pe de altă parte superioritatea ce prezintă burele grase și plastice față de cele uscate, dau următorul tablou din care se pot vedea rezultatele obținute cu aceleași încărcături de pulbere și alică însă cu bure diferite.

Atât pentru luarea vitezelor, presiunilor, precum și a împrăștierei, cartușele sau încărcat toate în aceeași zi cu același fel de pulbere și alică și în condițiunile următoare:

Cantitatea de pulbere pentru toate felurile de cartușe a fost de 4½ gr. fină având densitatea reală de 1,750, densitatea gravimetrică 0,955, umiditatea în momentul tragerii de 0,5% și 30 gr. alică No. 6 plumb moale, 168 alică în 30 gr.

Pentru seriile I și II s'a pus după pulbere, burele

respective, alicele, una rondelă de carton de 1 mm. grosime și s'au sertizat.

TABLOU

De vitezele și presiunile obținute cu diferite feluri de bure. — Arma de vânatoare calibrul 16 «Ideal» țevă lisă.—ținta la 30 de metri dela gura țevii.

Barometru	Termometru	Denumirea burelor și modul de încărcare	Cartușe trase			Greutatea Pulbere Alice	Viteza medie la 15 metri	Dispersiunea sau depărtarea lui cea mai mare și cea mai mică viteză	Presiunea corespunzătoare în kilograme pe c. m. p.	Numărul alicelor ce atinge un cerc având diametrul de				
			Pulbere	Alice	Seria					20 cm.	40 cm.	60 cm.	80 cm.	1 m.
753	28	Cu o bură ordinară (fetu).	10	4,5	30	I	257 ⁴⁷	20 ²	430 kgr	7	25	47	79	100
		Cu o bură ordinară de hârtie presată	10	"	"	II	252 ³⁴	19 ⁸	428 "	5	24	44	76	101
		Cu o bură de fetru saturată în grăsime, coprinsă între două rondel. de carton subțire de ½ mm.	10	"	"	III	280 ⁵	13	460 "	8	26	52	83	111
		Cu o bură de păslă grasă din comerț, coprinsă între două rondel. subțiri de carton de ½ mm.	10	"	"	IV	279 ³⁴	8 ⁷	460 "	8	28	59	81	109
		Cu o bură grasă specială D. P. coprinsă între două rondel. de carton de ½ mm.	10	"	"	V	289 ⁵⁷	3	469 "	12	32	61	95	125

Pentru seriile III, IV și V. după pulbere s'a pus mai întâi una rondelă de carton de ½ mm. grosime, pentru a împiedica pulbera de a veni în contact cu părțile grase ale burei, apoi bura respectivă, o nouă rondelă de carton subțire, pentru a împiedica alicele a pătrunde și a se lipi de bură, apoi alicele cântă-

Articole de vânatoare la Magazinul „FACLA“

— Calea Victoriei, No. 113 —

În vederea sezonului, este cel mai bine asortat și vinde mai eficient ca ori unde. *Învinge orice concurență*

Puști noi (cu sau fără cocoșe) din cele mai renumite fabrici, pentru pulbere cu sau fără fum.

Tuburi de diferite calibre. *Calități superioare.*

Alice și Capse.

Bure (de păslă, fetru, carton) *superioare.* Diferite calibre.

Genți, cartușiere, tocuri pentru puști, curele, etc.

Diferite accesorii pentru încărcat cartușe și curățat armele.

- □ Primește comenzi pentru încărcarea cartușelor cu material fin și garantat □ □
 + + + Primește arme și articole de vânatoare de ocazie spre vânzare + + +

rite, deasupra lor o rondelă de carton de 1 mm. grosime și în fine sertizaj.

Vitezele sau luat cu ajutorul cronografului Bou-langer. — Ținta fiind o placă de fier de 1 m. p., groasă de 5 mm. și așezat la 30 m. dela gura țevei.

Viteza indicată este cea mijlocie adică la 15 m. dela gura țevei.

Presiunile sau luat cu cilindre de armă (Cruschere) aparatul fiind adoptat la țevi speciale, care au construcția armelor de vânatoare.

Din analizarea tabloului de mai sus se poate vedea:

Pentru seriile I și II; vitezele de 257 și 252, sunt mediile a câte 10 lovituri. — Burele de feutru și de hârtie presată dau cam acelaș rezultat, putându-se întrebuința ori când, una în locul alteia. — Diferența între viteze, care ajunge până la 20 m., indică, că combustiuinea pulberii se face într'un mod neregulat. — Cu aceste bure fiecare cartuș tras, dă un nou rezultat.

După 10—15 focuri țevile se găesc complet ancrasate.

Pentru seriile III și IV vitezele 280 și 279 m. media a câte 10 lovituri dau asemenea acelaș rezultat. — Diferența de viteze care ajunge până la 13 m. *Pentru seria III*, provine din neuniformitatea burelor ce se obțin după îmbibarea în grăsime; pentru burele grase, ele fiind reduse la aceleaș dimensiuni diferența între viteze ajunge la 8,7 Mt.

Cu ambele aceste feluri de bure se capătă o viteză cu 26 m. mai mult de cât cu cele obținute la seria I și a II. — Combustiunea pulberii se face într'un mod mai regulat, curățirea țevilor de ancrasare cu mult mai bună.

Pentru seria V, viteza de 289,7 m. media 10 lovituri și cu o diferență numai de 3 m. între cea mai mare și cea mai mică viteză, adică, că combustiuinea pulberii se face într'un mod destul de regulat, curățirea țevilor nelăsând nimic de dorit.

O comparație între vitezele mediei dela seria I și II și seria V, ne arată că cu o bură grasă D. P. se capătă o viteză cu 32 m. mai mare, — pentru a ajunge cu burele ordinare la viteza de 289 m. va trebui să mărim încărcătura de pulbere dela $4\frac{1}{2}$ la $5\frac{1}{2}$ gr. adică o pagubă de un gram pulbere la fie care cartuș.

Între seriile III, IV și V.; seria V rămâne superioară având o viteză cu 9 metri mai mult.

Din cele expuse se poate vedea că cu cât vom întrebuința o bură mai plastică și mai grasă, cu atât vom avea un cartuș mai eficient.

Cum parte din vânători ignorează aceste particularități ale burelor, întrebuințând numai bure ordinare și cum unii nu se servesc deloc de ele, întrebuințând hârtie ca la armele cu capse, apoi mai adăugând și cantitatea minimă de pulbere ce întrebuințează, lipsa unui sertizaj energetic e dela sine înțeles că pulberea arzând în rele condițiuni, viteza alicelor va fi atât de mică, ca vânatul de și lovit se va duce cu alicele în corp.

Întrebuințând bure grase și plastice odată cu vi-

teza câștigată se mărește și presiunea din camera armei, totuși, netrecând peste limita de $4\frac{1}{2}$ —5 gr. pulbere pentru calibrul 16 și 5 — $5\frac{1}{2}$ gr. pulbere pentru calibrul 12, presiunea rămâne inferioară de 500 kgr. pe centimetru patrat, — presiune ce nu aduce nici un risc armelor actuale.

În ce privește împrăștierea alicelor din tabloul de mai sus se poate vedea că cu burele D. P. se capătă totdeauna lovituri mai strânse, adăogând că alicele au o împrăștiere aproape uniformă în raport cu centrul țintei.

În tratatul «*Tir des fusils de chasse de Journée*» se găesc următoarele concluziuni relativ la bure.

A. Influența asupra vitezelor și presiunilor datorită naturei burelor.

S'a făcut serii de cartușe identice care au fost încărcate cu aceeaș încărcătură și diferite feluri de pulbere, cu aceeaș încărcătură și fel de alică, la care se deosebeau numai burele.

Diferitele feluri de bure întrebuințate au fost:

1. Bure formate din un amestec egal de ceară și grasimi, având o grosime de un centimetru; aceste bure au fost coprinse între două runde de carton:

2. Bure plate de lână saturate complet în un amestec de ceară și grăsime, având o grosime de 1 cm. și coprins între 2 runde de carton.

3. Bure de feutru comune bune și elastice de 1 cm. grosime, aceste bure au fost întrebuințate în starea în care se află în comerț, neîngrășate și necoprinse între două runde de carton.

Diferența de viteză obținută cu diversele feluri de bure a fost aproape la fel pentru 8 tipuri de pulberi negre, întrebuințate, cât și pentru diferite tipuri de pulberi pyroxylate.

În mijlociu cu o încărcătură de 4 gr. pulbere pyroxylată întrebuințată în arma de calibrul 16, bura de lână saturată în grăsime a dat cu 35 de m. viteză și 78 kgr. presiuni mai mult ca burele de feutru elastice și neîngrășate.

Bura de ceară a dat cu aceeaș încărcătură de pulberi și alică 41 m. viteză și 87 kgr. presiuni mai mult ca bura de feutru elastică și neîngrășată.

Vitezele au fost cu atât mai regulate cu cât bura este mai puțin elastică.

Dispersiunea vitezelor (diferența între viteza cea mai mare și viteza cea mai mică) cu bura de feutru elastică a fost în mediu de 7,8 m.

Dispersiunea vitezelor cu bure de lână îngrășată a fost în mediu de 2,8 m.

Dispersiunea vitezelor cu bura de ceară a fost în mediu de 1 m. În mijlociu cu pulberile negre, diferențele de viteză și presiuni produse de diferite feluri de bure comparate cu rezultatele obținute cu burele de feutru uscate au fost:

Pentru bura de lână îngrășată, o mărire de presiune de 2,21 kgr. pentru un metru de viteză câștigat.

Pentru bura de ceară o mărire de presiune de 2,08 kgr., pentru 1 m. de viteză câștigat.

Când viteză alicelor se mărește datorită unei măririi în greutatea pulberii, presiunea crește cu 2,5 kgr. pe metru de viteză câștigat.

Mărirea vitezelor produse prin rigiditatea burelor este deci obținută într'un mod economic și avantajos din punctul de vedere al presiunelor desfășurate.

B. Variațiunea vitezelor datorită naturii burelor.

Bura pusă deasupra pulberii are o influență considerabilă asupra vitezei alicelor.

Burele incompresibile măresc vivacitatea de ardere a pulberii și viteza alicelor. — Burele ușor compresibile sunt complet turtite la cele dintâi emisiuni; a gazelor dezvoltate prin arderea pulberii, mărește capacitatea în care se produce arderea și micșorarea vivacității de ardere a pulberii și prin urmare viteza alicelor.

Când bura nu este plastică când opturează rău și când lasă o parte din gaze să pătrundă în alică, viteza alicelor este relativ mică.

Cele mai mari viteze se obțin cu burele plastice și puțin compresibile (burele de ceară sau fețru saturate în grăsime).

Iată câte-va rezultate obținute de noi în condițiunile pe cât posibil de comparabile.

Arma de calibru 16. — Țeava choke-bored — 4 gr. pulbere neagră supra fină tip vechiu, 30 gr. alică No. 2 cartușul bine sertizat.

No. curent	B U R E	Viteza inițiale
1	Două cartoane lustruite de 0,8 mm. de grosimea fie care	317 M.
2	Una bură de fețru electrică neîn-grășată	306 »
3	Una bură de fețru elastică neîn-grășată în ceară și grăsime	378 »
4	Una bură de fețru elastică neîn-grășată în ceară și grăsime și cuprinsă între două runde de carton	370 »
5	Bure formate din un amestec de ceară și grăsime de 7 mm. grosime cuprinse între două runde de carton	387 »

Se vede în rezumat că între două feluri de cartușe având aceeași încărcătură, din care unele de fețru uscate și elastice și celelalte bure de ceară, este o diferență de viteză de 81 m. sau aproape $\frac{1}{4}$ din viteza mijlocie.

C. Influența burelor asupra împrăștierei alicelor.

Când bura obturează rău și lasă să se strecoare parte din gaze în alică, împrăștierea se mărește mult, cu mult mai mult în țevile cilindrice de cât în cele choke-bored.

Când bura este așezată oblic în cartuș, gerba de plumb (grupul cel mai des de alică) se găsește aruncată de partea unde partea superioară face față.

Când bura curăță rău țevile, împrăștierea crește în raport cu ancrasarea lor. — Din caest punct de vedere burele grase dau mai puțină împrăștiere de cât burele seci mai cuseamă cu pulberile negre. — importanța curățirii țevilor de către bure în timpul tragerei este cu atât mai mare cu cât pulberea este mai ancrasantă, aerul mai uscat, tragerea mai repede și mai succesivă.

D. Petculescu
Lăculețe

„Icoane vânătoarești“

In pădure

*Noaptea s'a lăsat pe vale.
In pădure e pustiu,
Luna palid luminează,
Șerpuirea unui râu,
Sus pe munte sună cornul,
Stimbolul de vânătoare,
E chemarea la colibă,
Câinelui rătăcitor....
Luna și-a apus lumina,
Râul curge liniștit,
Doar o gaiță mai țipă,
Și-un merloiu ce-a rătăcit.*

G. Iacob-Dela-Putna

BECAȚINELE

Incet, încet, iată că a sosit și sezonul vântului de baltă. Printre animalele mult căutate de noi vânătorii, — pe lângă rațe, — sunt și becaținele despre care mă voi ocupa în articolul de față.

De fapt, puțin s'a scris în privința acestor vânători, și nici eu n'am pretențiunea să scriu din propria-mi experiență, dar, ajutat și de câteva scrieri de autori străini, poate voi fi de folos unora.

Cine a vânat la baltă își poate da seama cât de interesantă este vânătoarea becaținelor, nu numai din cauza scurtului timp în care ele sălășluiesc pe noi, silindu-te astfel a o căuta cu mai mult interes, dar și din cauza obiceiurilor sale zăpăcite cu ajutorul cărora se sustrage privirilor noastre, formând astfel apanajul celor mai buni trăgători.

Din cauza acestor dificultăți, și numărul victimelor acestui soi de pasări este foarte mic.

Cine a avut prilejul să privească mai de aproape o becațină, l'a surprins imediat asemuirea sa cu sitarul, dar care este cu mult mai mare în înfățișarea lui fizică. Colorațiunea penelor becaținei, constă într'un amestec de culori, roșu, negru, grii, și pe ici pe colo, brună. Capul său este pătrat, care se prelungește într'un cioc lung la fel cu al sitarului. Picioarele sunt caracteristice fiind lungi și cu degetele alungite deschise în evantai, pe pământ.

Obiceiuri. Că să determinăm obiceiurile unor sălbăticiuni, ce sunt de scurtă durată vizitatoarele țării noastre, este lucru foarte greu, mă voi referi la cele scrise de Cunisset Carnot în „La Chasse à Tir“ care dă o atențiune mai mare acestui capitol.

Becațina se poate exprima prin câteva cuvinte: mică, vicleană și obrasnică.

Becațina este nervoasă și nu pare nici odată sigură de a fi bine acolo unde s'a oprit. Este atât de simțitoare, încât o simplă mișcare pe marginea eleșteului, o simte și o face să și ia sborul, încât este foarte greu de a te apropia de ele, cu tot câinele special ce-l pozezi.

Mr. Ledet în „La Chasse Moderne“ ne dă indicațiuni și mai precise în direcțiunea aceasta. Domnia sa citează moravurile lor, obiceiurile și în special localitățile pe care ea le frecventează, cari toate grupate la un loc, fac ca să difere și mai mult de sitar. Nu o vom întâlni niciodată în păduri, sau în locuri mocirloase, acoperite de anini și mestecăni, cu câmpuri de trestie și muschi acoperind solul. Ei îi trebuie spații mari deschise, unde să poată trăi departe și nepuțând fi surprinsă. Cu toate acestea, ca și sitarul, becațina adoptă locurile de preferință a altora și unde suntem siguri că o vom întâlni la fiecare migrare. Livezile umede, mocirloase chiar, unde apa stă în mici băltoace, aproape tot timpul anului, ur-

mele unor foste mlaștini, marginele bălților cari servă de islaz animalelor, în excrementele căror le place a râcăi, sunt locurile mai mult frecventate de ele.

Ea se hrănește prin aceste părți cu insecte și plante aquatice, înțepând pământul cu lungul lor cioc, pentru a și adună hrana.

Se găsesc becaține frecventând singure locurile sus menționate, dar foarte adesea eate două sau trei. În timpurile ploioase, ele se strâng în număr mult mai mare și sunt atunci mult mai greu de apropiat și pleacă foarte iute. În aceste cazuri, foarte greu reușește a le ochi!

Este foarte rar ca becațina să cuibărească în țara noastră! Unele totuși rămân în timpul sezonului frumos prin lunie, făcând cuibul pe pământ, fie pe bulgări de pământ, papură, sau trestie, fie pe vre-o rădăcină de salcie sau anin.

Ele fac din 4 ouă lunguețe, din cari unul alb, mai mult sau mai puțin curat, și marcat cu pete înroșite. Puii abia eșiți din ghioace părăsesc cuibul și urmează pe mama lor care nu-i abandonează decât atunci, când ciocul lor este destul de tare pentru a putea găuri pământul asigurându-le existența.

Vânătoarea becaținelor este întradevăr interesantă.

Șt. Nicolescu-Leu

13 August 921

DE-ALE VÂNĂTORILOR

Un aport cu surprize

Era prin Septembrie anul trecut. Căldurile nu mai încetau.

Cu câțiva amici ne hotărâm să mergem a doua zi la prepelițe.

Pentru ca să fim cât mai mult sociabili, ne hotărâm că iepurii ce-i vom împușca să-i împărțim. Obligațiune admisă de toți.

Ajunși la locul indicat, ne răspândim pe câmp.

Nu trecu nici zece minute și auzim pe amicul X dând foc în porumbul din imediata apropiere a căruței.

«In ce ai tras? fu întrebarea pusă de fiecare dintre noi.

«Intr'o prepeliță», se grăbi amicul să ne răspundă. Cum însă dânsul, împușcase un vâtu de iepure se gândi că ar fi bine să-l pitească sub niște vreji de dovleac spre a nu-l mai împărți.

Intâmplarea însă făcuse ca prin împrejurimi să fie prepelițe și deci să n'avem nevoie a ne deplasa prea mult, astfel ca masa să o luăm la căruță.

După ce ne concentrăm cu toții; Dillon, câinele meu favorit, un pointer cu un năs extraordinar, luă urma iepurelui împușcat, ce trecuse probabil pe acolo de cu seară.

Dintre toți, numai amicul X, plictisind aproape pe toți cu cuvintele: „vino aici Dillon. vino aici“ până

când unul dintre noi, enervat peste măsură strigă disperat: *da-l dracului, ce-ai cu el, lasă-l să se ducă.*

Amicul X, ne renunțând a ține din scurt câinele, se formase un curent, să-l lăsăm să meargă, să vedem unde ne duce.—Zis și făcut.

Oricine își poate închipui figura amicului X și glumele făcute pe socoteala sa, când Dillon a aportat iepurele împușcat de amicul X.

Al. Săvoiu

Un dubleu la epuri...

Aflasem dela Vasile Cristea că prietenul lui din comuna Musuratu, Turcul Ciolac Menasan, adusese vestea că la culesul porumbului a găsit epuri și potârnichi berechet și ca să nu scăpăm această ocazie cât ai clipi din ochi am aranjat acolo o vânătoare.

A doua zi, plăcau din Constanța împreună cu d-nii Manisalian, Cadir Bey, consulul turc, Dellatola și Vasile Cristea, cu destinația Musuratu.

În tot timpul drumului discuția se învârtise în special asupra calităților ce se cer unor vânători buni sau despre calitățile câinilor noștri, care de care mai de rasă, rămânând fiecare convins că al lui este cel mai bun, afară de tovarășul Dellatola care se întrecuse cu laudele și care ținea morțiș să ne convingă cu Milord al lui e superior tutulor, și în special la iepuri.

Cui i-ar fi trecut prin gând că Vasile Cristea care

dela un timp tăcuse, aranjase planul unei farse ca să-i traacă lui Cumbaru * pofta de laudă!..

Ajunși la destinație am început vânatoarea și la ora mesei ne-am întâlnit ca să gustăm ceva la umbra unui pom, ce se zărea la o depărtare de câte-va sute de metri de casa moșiei Musuratu.

Dădurăm câteva semnațe după Dellatola dar nu primirăm nici un răspuns, lucru ce ne îngrijă puțin și pornirăm în direcția în care plecase el.

Întâmplarea făcu că Vasile Cristea care și el era în căutarea lui Dallatola să întâlnească pe prietenul său, turcul Ciolac Menasan care vânase înaintea noastră doi iepure și se înapoia cu ei spre casă.

Vasile avu grija să-l întrebe dacă nu care cum-va a văzut pe Dellatola prin părțile de unde venea el.

Turcul, răspunse că de când umblă pe câmp, n'a văzut picior de om...

De o dată Vasile zări pe Dellatola la o mare distanță pe câmp și ca să nu fie văzut de el s'a retras cu turcul în porumb unde făcu pe dată târgul următor :

Vasile Cristea plăti turcului cei doi epuri, le tăie sfârcurile limbilor, le legă cu o bucățică de sfoară, le așeză în geantă și spuse turcului să iasă înaintea lui Dellatola și dacă acesta-i va propune să vândă epurii, să nu-l refuze, iar plata ce va primi pentru a doua vânzare să-i rămână tot lui...

Zis și făcut. Turcul se pitulă pe după un tufiș, scoborî vâlseaua pe sub coama dealului din direcția în care venea Dellatola, și-i eși înainte, tocmai în momentul în care Dellatola, aprinsese două focuri. Din nenorocire, nu împușcase nimic. Cum văzu pe turc cu cei doi epuri se repezi la el, îi puse o piesă de 5 lei în mână și-l întrebă cu grije dacă s'a întâlnit cu vre-unul din tovarășii lui.

După un — ioc efendi — spus de turc cu toată puterea, amicul Dellatola puse epurii cruce în spate și porni prin porumb în direcția unde se afla hopăiturile tovarășilor săi. Ca să nu dea de bănuț celor cari îl aștepta mai trase îneă două focuri de armă aproape unul după altul, dispărând brusc, în fundul unei vâlcele. Intre timp Vasile Cristea ne istorisi toată farsa jucată lui Dellatola și noi îl așteptam, cu sufletul la gură, să-l vedem, cum începe...

Când Dellatola sosi grupul îl primi cu ovațiuni, felicitându-l de succesul obținut. Atât i-a fost lui Dellatola ca să dea drumul sacului cu minciuni, istorisându-ne ca după carte cum a făcut el acest dublu la epuri...

Toți ascultau cu multă atențiune cele ce povestea eroul nostru felicitându-l fle-care, în limba lui. Consulul Turc după ce făcu cunoscutul gest al musulmanilor când saluta pe cineva zise *Aferim Mașala!* (Bravo, să nu-ți fie de deochi). Și după ce mai închinară câte un păhărel de Tenedos începură să-l roage din nou pe Andrica Dellatola să le mai istorisească odată cum a împușcat epurii.

Dellatola începu din nou, să-și dea ifose de mare

* Cumbaru, cuvânt turcesc însemnează cumătru.

vânător, când d. Manisalian, spuse de o dată *Zavalâ taușan lar diliolsun ispat efinler!* (Pe românește sună așa : bieții epuri dacă ar avea limbă ar spune tot adevărul !)

Vai săracul Dellatola, ce figură a făcut când Vasile Cristea scoase din geantă cele două sfârcuri de limbi !

Toți isbucniră în hohote de râs, Dellatola ca să se răsbune adresă lui Vasile Cristea un — *pezeveng bre cumbaru* închinând în sănătatea lui un păhărel de Tenedos ca să nu lase nerăsplătită și această farsă jucată de bunul lui prieten Vasile Cristea.

N. Arabelu

APLICAREA LEGEI

D-lui Ministru de Interne
și D-lui Ministru de Domenii

Prezenta, fiind una din multele scrisori ce primim zilnic cu acest conținut, ne permitem a o aduce la cunoștința Domniilor-Voastre, întru cât autoritățile în drept neglijează cu desăvârșire a lua vre-o măsură, și avem convingerea că veți binevoi a dispune, a se lua măsurile dictate de lege:

Domnule Președinte,

Imi permit a aduce la cunoștința D-voastră, fiind convins că veți binevoi a interveni—ca în totdeauna—pe lângă autoritățile în drept, că în comunele Grîndu-Colilia, Sărăței, Malu, Ciochina, Balacurile, Crunți și Copuzu din județul Ialomița, unde am avut ocazia să constat, se găsesc câte 7—8 ogari și unde braconierii din aceste comune, vânează fără permis și cu ogari, stârpind epurii din aceste regiuni și fără ca autoritățile să-i supuie la taxele legale și să le interzică vânatoarea cu ogarii.

Aplicarea legii e cu desăvârșire neglijată. Nici o măsură nu se ianicăiri, deși plătim taxă exagerat de mari.

Cu stimă

M. NICULESCU

Membru al Uniunii G-le a Vânătorilor

Domnule Președinte,

In ziua de 18 Octombrie a.c. aflându-mă pe moșia Căzânești jud. Ialomița, fiind însărcinat cu măsurătoarea acestei moșii, am văzut pe săteanul Spirea Matei din Com. Munteni Buzău Jud. Ialomița alergând călare după un câine al său care urmărea un iepure.

După o fugă de 15 minute iepurele a fost prins. Era un vâtu de 5—6 luni.

E inutil să mai spun că i-am împușcat câinele și am adus la cunoștința plutonierului de jandarmi, Frigioiu Gr. șeful postului de jand. din comuna sa, pentru a-i dresa acte de dare în judecată. Numitul sătean nu are permis de vânatoare și este un cunoscut scandalagiu.

In afară de aceasta aduc la cunoștința Domniei-

Vaastre că în comunele: Cocora și Reviga (Ialomița) există și astăzi câte 20—30 ogari în fiecare din aceste sate cari au stârpit cu desăvârșire epurii din toată regiunea pe o întindere de 15—20.000 hectare și autoritățile nu-i impun la taxele legale.

În plus, fiecare locuitor când ese la munca câmpului (și cei din Căzănești) are cu sine 3—4 câini de curte care aleargă epurii, până ce aceștia oste-niți cad prada stăpânilor lor; astfel ca astăzi nu mai există aproape epure prin aceste părți.

Aduc la cunoștința Domniei-Voastre toate acestea încredințat fiind că veți lua urgente măsuri pentru aplicarea strict a legii în sus zisele sate, și în special a nu tolera să se mușamalizeze chestia cu braco-urierul Spirea Matei.

Cu deosebită stimă
Inginer F. Bădescu

INSEMNAȚI

Suntem informați că Prefectura de Dolj a refuzat a elibera permise de vânatoare pe 1922 acelor persoane care n'au voit să plătească diferența pe anul trecut.

Am mai arătat noi prin această revistă că în mod ilegal se cere acea diferență.

Astăzi suntem rugați să arătăm prin publicitate cum că acele persoane adresându-se cu petiție în regula Ministerului de Domenii, apel ce conform legii trebuia judecat în maximum 15 zile, această autoritate a disconsiderat legea neinvitând în termen sau avizând pe petiționar.

Ne permitem a aduce la cunoștință Domnului Ministru de Domenii, ilegalitatea perceperei forțate prin Prefecturi, în loc de agenții fiscalului, a unor taxe contrare legii și a nerespectării legii de însăși Ministerul de Domenii, răpind cetățeanului dreptul de contestație și apel, căi absolut legale și dictate prin noua lege.

Suntem convinși că Domnul Ministru de Domenii n'are cunoștința de aceste abuzuri și că va lua măsuri de îndreptare.

N. G.

Lo Société Canine de Picardie a organizat pentru 25 Octombrie un concurs între cei mai buni câini pentru becașine.

E de notat că pentru prima oară, în Franța, se ține un astfel de concurs.

La concurs este admis orice câine, cu sau fără origină.

Ca curiositate dăm aci un tablou de prețurile la care a ajuns diferitele specii de vânat, anul acesta, în Belgia:

Iepurii	18—22 franci
fasanii (cucosii)	18—20 franci
„ (găinele)	15—18 „
potârnichele	10—11 „
becașinele	3—4 „

* * *

Anul acesta au fost organizate trei expozițiuni frumoase pentru fox-terier: Gand, Londra și Paris.

De remarcat a fost că deși în Franța locul de onoare a fost dat fox-terierilor cu părul lins, recordul la ținut cei cu părul aspru.

La Gand au fost expuși 53 fox-terieri; La Londra 1700; iar la Paris 700.

* * *

La probele de „vânatoare practică” dela Clubul olandez din Olanda ținute la 15 și 16 Septembrie a. c. D-l Gérard van der Vliet președintele societății Royale Nimrod, cunoscut în lumea întreagă pentru scrierile sale cinegetice și cel mai convins admirator al pointerului, a recunoscut enormul progres realizat în obținerea unor calități de netăgăduit la brac.

În ziua de 14 Maiu a. c., a luat ființă societatea de vânatoare „Mistrețul”, cu sediul în comuna Mărculești, județul Ialomița, în frunte cu d-l Locotenent Ciulei Teodor, președinte; d-l Aurel Comșa, vicepreședinte; Ionel T. Dumitrescu, casier; Gheorghe Nițescu, secretar; Maiștri de vânatoare Ștefan Davidescu și Călin Gh. Bucuri și cu 30 membri fondatori.

Citim în Chasse & Peche sub titlul „Vânatoare și demagogie” că la conferința dela Haye sovietele au pretins pentru reconstituirea vânatoarei suma de 45 milioane ruble aur, sumă absolut indispensabilă pentru a se reveni la normal.

La noi cine să se ocupe de așa ceva? Persoane mai în vârste cu o experiență recunoscută și care au lucrări importante în această direcție, au fost înlăturate. Rezultatele se cunosc și se văd: o lege detestabilă și fără regulament (!!).

CORESPODENȚA CU PROVINCIA

G. Ionescu, Craiova.—Puțină răbdare. În curând o nouă întâlnire vom avea. Se vor stabili multe.

G. V., Brăila.—Citește articolul semnat de d-l N. Cosăcescu, care dă o lecție bine meritată calomniatorilor.

N. P. Iași.—Se cere ca fiecare, care simte ca și noi, să puie umărul să ajute Uniunea sub toate formele.

C. Vasiliu, Iași.—Orașul d-v a fost la înălțime, în orice ocaziune. Glasul lor a fost auzit pretutindeni.

N. S., București.—Omul nu trebuie să fie cu două fețe. Așa se cuvine, așa se cere la un om care se simte.

Red.

MICA PUBLICITATE

Pointeră de vânzare. Vârsta un an și cinci iuni. Dresată Caută aproape și bine. Pontează foarte frumos. Adresa: Rădăilescu, Str. Viitorului 167 București.

Legea de vânatoare. De vânzare la Uniune, Str. 13 Septembrie 85. Prețul 2 lei 50.

Armă „Webley” nouă de vânzare. Str. 13 Septembrie 85.

Tuburi fine calibru 12, 16 și 20, capse și bure de ceară De vânzare la Uniune Str. 13 Septembrie 85.

Genti de vânatoare -- Carfuşiere -- Tocuri

≡ pentru arme ≡

Zgârzi-lese, Jambiere, Curele de arme, Botnițe de câini, Bice de vânatoare, Cra-vașe împletite, Port-bagaje, Roch-Sacuri. Cutii pentru cartușe etc și ori ce articol de vânatoare (în ceea ce privește curelăria).

— Atelierul de curelărie —

M. Soglu & S Berbec

Str. 13 Septembrie No. 65 (vis-a-vis de
—Cazarma Cuza)—

Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile. Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

N. B. Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 10 la sută.

Citiți și răspândiți :

**Biblioteca de aur a copii-
lor și tinerimei**

Aprobată de onor. Ministerul Instrucției

Singura carte menită să îndrumeze pe cale bună copiii și tineretul.

Pretul popular 2 lei exemplarul. Se vinde pretutindeni, și la Editura Românească G. Iliescu, Sf. Ionică 6, București.

≡≡≡ **E L E N** ≡≡≡

R. F. CURIONE & Co

— SOCIETATE IN COMANDITA —

BUCUREȘTI. — Bulevardul COLONEL MIHAIL GHICA No. 34. — BUCUREȘTI

IMPĂERI DE ANIMALE ȘI PASARI

Preparațiuni științifice
pentru Istoria Naturală.

Preparațiuni speciale
de piei pentru blănuri
capete, covoare, etc., etc.

Preparațiuni anatomice
ale organelor interne ale
animalelor.

≡≡≡ **S C H E L E Ţ I** ≡≡≡

— EXECUTA DUPA CELE MAI NOI METODE —

Cumpărări și vânzări de **BLANURI**

≡≡≡ PREPARAȚIUNI SPECIALE PENTRU EXPORT ≡≡≡

UNIUNEA GENERALĂ A VĂNĂTORILOR
STR. 13 SEPTEMBRIE, 85. — BUCUREȘTI

Domniei-Sale

Domnului

P. Späer

Farmacist

Câmpina

— 5 LEI —

INSTITUTUL DERMOPLASTIC-ZOOLOGIC

== pentru împăiere ==
PROPRIETAR:

IOSIF ENĂCHESCU-MUȘCEL

27, STRADA AVEVIC, 27
(prin Șoseaua Kiseleff)

— (Casa proprie. — Telefon 3211) —

Primește tot felul de animale pentru naturalizat (împăiat) cari se vor executa după cea mai nouă dermoplastică. Primește piei de animale pentru argăsit și prepararea lor ca: covoare, capete, etc. Pentru muzeele școlare, furnizează tot felul de obiecte zoologice necesare studiului istoriei naturale.

Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 20 la sută.